

създание. Когато станеше дума за нея, той трепваше. А беше вече четиридесетгодишен мъж.

Като организатор и администратор в Пловдив Димов беше безпомощен. Помня един случай. Въто Груев беше натоварен от Павел Попов в края на 1948г. да оползотвори издействувани от Попов големи средства за обзавеждането на университета, като подпише документ на едно предприятие, което беше поело обзавеждането, че то е получено и му приведе парите предварително. Тези пари бяха издействувани благодарение на големите организаторски качества на Павел Попов, но дойдоха в края на годината и имаше опасност да ги загубим. Нямахме друг избор освен да приведем парите на сопотската фабрика предварително на доверие. Дим. Димов отказал категорично на В. Груев да направи тази работа - било му невъзможно. Тогава П.Попов каза на В.Груев: "Подпиши ти, не го мъчи...". В материално-техническата организация и в борбата с бюрокрацията димов беше безпомощен, докато други нече бяха успели да уредят катедрите си. В замяна на това пък беше безупречен в организацията на методическата, педагогическата и учебната част в работата. По онова време измежду добрите преподаватели той беше най-добрият. Спомням си, че когато ставаха историите около "Тютюн" ~~жжжж~~ и той беше изпаднал в тежко душевно състояние, майка му казваше: "Помогнете му, защото аз съм го отгледала като нежно и най-крехко цвете!".

У Марена димов се премести вероятно през второто тримесечие на 1948 г.

дал сведенията:

Събрал сведенията:

Ек. Иванов